

Sense grandesa

En literatura, el gènere policíac ha consagrat un parell de tòpics pràcticament inamovibles: el primer, és que el culpable sol ésser qui, al llarg de pàgines i més pàgines, semblava el més innocent de tots els protagonistes de la trama. El segon, és que la policia comença les seves investigacions preguntant-se qui beneficia el crim. Això darrer, si es descarten els casos de bogeria galopant, és un niu de pistes sòlides, fins i tot en la vida real.

Davant els atemptats monstruosos comesos a l'empара de la seguretat que deu donar —m'imagino— fer esclatar artefactes poderosos amb control remot, la pregunta és ¿qui beneficien aquests crims? És evident que fan un mal terrible a la democràcia, a la llibertat dels homes i dels pobles, als conceptes més elementals de la condició humana. Per tant, ¿qui beneficien? Conviden a noves investigacions i a prendre en consideració hipò-

tesis en aparença del tot oposades a les que es donen per segures.

Condemnen, carregats de raó, la violència que ens és constantment servida pels mitjans de difusió més eficaços. Als ulls dels qui en poden resultar més afectats, els nens i els adolescents, s'arriba a mitificar la figura de malfactors que maten i destrueixen amb una fúria implacable. Les historietes il·lustrades (ara en diem *còmics*), la tele-

visió i el cinema sembla que s'hagin posat d'acord "a posar al dia" la figura del bandoler romàntic, que delinquia, com si diguéssim, a fi de bé, per donar als pobres allò que robava als rics. Ho canvien per

uns personatges que maten sense gallardia, prement de lluny uns dispositius que permeten d'assassinar sense exposar-se gaire. O gens.

Penso que, a part totes les altres consideracions, que són moltes i molt greus, el que cal és evitar de convertir en herois uns simples criminals que maten sense cap grandesa.

Pere Calders